

מרדכי מסכת בבא קמא פרק ארבעה אבות [המתחיל ברמז א]

[רמז יא] ומה שעל בניהם ובנותיהן אין שמין כתב המיימוני דהא דאמר ס"פ נערה שנתפתתה אחד המערך עצמו (*והמקדיש) [ואחד המקדיש] נכסיו אין שמין לו בכסות אשתו ובניו כלום ה"ה ב"ח והכי איתא בירושלמי וה"מ בגדי חול אבל בגדי שבת ומועדים גובה מהן ואצ"ל שאם היו להם טבעות וכלי כסף וזהב שהכל לבע"ח ופסק רבינו מאיר בתשובה דהיינו דוקא מה שבעל תיקן להם דטעמא של מיימוני כדמפרש לקמן (*פרק) [*בפ'] הגוזל קמא גבי המקדיש נעשה כמי שהקנה להם כסות אשתו ובניו מעיקרא והכי מחלק בירושלמי גבי אחין שחלקו מה שעליהן שמין מה שעל נשיהם אין שמין בד"א כשראויה להשתמש בהם בחול מיהו היכא דידע (*שהיתה) [*שהקנה] להם מעיקרא אפילו בכסות שבת ורגל אין לו בכסות אשתו ובניו. וכ"ש היכא דהכניסה לו דאין ב"ח גובה מהן ואפילו כלי שבת וכלי רגל שהרי הן מיוחדין לה ואפותיקי הן לה דקי"ל כר' יהודה דאמר ביבמות פרק אלמנה גבי המכנסת שום לבעלה וכו' הדין עמה משום שבח בית אביה ואמרינן התם אם רצה הבעל למכור לא ימכור ע"כ תשובת רבינו מאיר:

(*עוד) [*שוב] מצאתי תשובה אחרת בשם רבינו מאיר דאפילו בגדי שבת ורגל שתיקן לה הבעל נעשה כמי שהקנה לה [*מעיקרא] ואין ב"ח גובה מהם דפלוגתא דרב ושמואל אפילו בבגדי שבת ורגל דקאמר כלתא דבי בר אלישיב וכו' עד דאמרי יתמי זילא לן מלתא דתזלי הכי (*לבשנתיהו) [*לבשתינהו] לכולהו מאני אתא לקמיה דרבינא אמר הלכתא [*כרב דאמר אלמנה וכו'] שמין מה שעליה ואי ס"ד (דשמואל) [*שמואל] בגדי חול דוקא קאמר [אין שמין לו] [*לא] הל"ל הלכתא כרב דהא אפילו שמואל לא קאמר אלא בגדי חול אבל בגדי שבת לא אמר אלמא שמואל בכולהו מאני נמי פליג ומדקאמר [*התם] אף על גב (*דתניא) [*דתנן] כוותיה דשמואל [*הלכתא כוותיה דרב דתנן ש"מ וכו'] ש"מ דמתני' דערכין דאין לו בכסות אשתו ובניו אף בשל שבת ורגל איירי דומיא דשמואל דאם לא תימא הכא אף כשמואל לא (*תניא) [*תנן] וכן משמע מתוך דברי האלפס שהרי ס"פ נערה לא חילק בין בגדי חול לבגדי שבת אבל בפ"ק דב"ק גבי האחין שחלקו מה שעליהן שמין מה שעל בניהם ובנותיהם אין שמין שם הביא באלפסי הירושלמי דוקא בגדי חול אבל בגדי שבת ורגל שמין וטעמא רבה איכא [דיש] לחלק כיון דאפילו בשלהם שמין ואינם מותרין זה כנגד זה כ"ש דגבי בניהם ובנותיהם הוה לן למימר הכי אלא דלא ניחא להו דליבזו (*נשיהם) [*בניהם] ובנותיהם הקטנים בב"ד אבל בגדי שבת ורגל יכולין להעריך ואין צריכין לבא לב"ד אבל בגדים שאדם קונה לאשתו אין חילוק (*הנותן) [*דהנותן] מתנה לאשתו קנתה והיכא דליכא עדים שקנאן לשמן ושיהא שלהן וקא טעין לקחתן לשמן נאמן ובשבועה. ועוד פסק רבינו מאיר דאדם שגירש אשתו בלא [רמז יב] פשיעותא דאין שמין בכתובתה אפילו בגדי שבת ורגל וכן משמע מלשון האלפס וטעמא משום דגרושה (נ"א מדעתה) מטעמא [*ס"א אדעתא] דנפשיה אין שמין דאיהו בעי לאפוקי ואיהי לא בעיא למיפק. אבל רבינו יצחק פירש דכ"ש [*גרושה] דשמין שאדם מקפיד יותר על גרושתו מאלמנתו ע"כ:

משכחת לה בגדול אחי ואם מיחו הרשות בידם: